

Pfliegel Dóra

Feleséged története

Pfliegel Dóra

Feleséged története

ATHENAEUM

Copyright @ Pfliegel Dóra, 2018

Minden jog fenntartva

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 827 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín

Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borítóterv: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Dédé a gyűrűjét forgatta az ujján. Kialvatlan volt és ideges, remegett a fáradtságtól. A szekrény előtt állt. Talán már öt perce mozdulatlanul. Egész éjjel görcsben volt a gyomra, hajnalban sikerült elaludnia éppen csak néhány órára. Reggel arra ébredt, hogy valaki ül a mellkasán. Kapkodva vette a levegőt. Amikor kinyitotta a szemét, senkit nem látott. Pedig mintha még hangokra is emlékezett volna. Valahonnan a távolból, úgy rémlett, a nevéen szólongatja. Ismerős volt és igen mély. Talán Máté? Neszeket hallott. Hallgatózott, figyelte, honnan érkeznek a hangfoszlányok. Hamar rájött, ez csak a macska. Egyedül volt a lakásban. Ahhoz is minden erejét be kellett vetnie, hogy

felüljön az ágyban. A bundás papucsba bújtatta a lábát. Ezt még Máté hozta neki egy külföldi konferenciáról. Valahonnan Lengyelországból. Báránybőr, ebben végre nem fázik a lába. Máté a meleget nem bírta, Dédé pedig egy tavaszi, langyos napon is képes volt reszketni. Éjszákára is sízoknit húzott, és egy idő után akkor is magán hagyta, amikor szeretkeztek. Nem kellene tovább húzni az ébredést, szeretne kényelmesen elkészülni. Az órájára nézett. Fél óra múlva érkezik a nővére, aki segít neki a készülődésben. Bár sejtette, hogy a nagy nap előtt ez lesz, most mégis rosszul viselte a fáradságot. Tehetetlennek érezte magát. Már kislánykorában sem tudott aludni, ha izgatott volt az elkövetkezendő nap miatt. Emlékszik, mindig hajnal három-négy óra magasságában indultak le a tengerhez, hogy elkerüljék a csúcst. Este tízkor már ágyba parancsolták a testvéreivel együtt. Dédé ilyenkor a sötétbe meredt, a sötétség pedig hamarosan színpompás világgá változott. Hosszan tervezgette, milyen kincseket szerez majd be a bűvárkodások, tengerparti

portyázások alkalmával. Aztán az iskolában a nagy témazárók előtt, majd az egyetemen, főként a vizsgaidőszakban folyamatos küzdelmeket élt át, amint eljött az alvás ideje. Ahogy teltek az évek, egyre nehezebben aludt el. Egy idő után már nem volt elég öntudatlanul a sötétbe bambulni, erőszakosan kellett farkasszemet néznie az éjszakával. Macskagyökértea, orbáncfűfőzet, levendulás krém a halántékra, jóga, meditáció – ezeket mind kipróbálta. Aztán körülbelül reggel négykor a Xanaxért nyúlt. Habár a gyógyszer hamar kiütötte, napközben sem rángatta ki apró álmvilágából. Búra mögül szemlélte a világot. Passzívan, várva az estét. A vizsgái nagy részét is kábultan teljesítette. Aztán jött Máté. Csak egy spec. koll.-ra jelentkezett hozzá, teljesen véletlenül. A férfi mindössze fél évig tanította, hiszen csak óraadó volt. A következő szemeszterben azonban már együtt éltek, így az alvási nehézségek is felszínre kerültek. Azonban, hála Máté figyelmességének, ezek a problémák is egy csapásra megoldódtak. Ha pedig néha-néha még-

iscsak előfordult, hogy nehezebben jött álom Dédé szemére, az idősebb és tapasztaltabb férfi mindig a megfelelő ötletekkel segítette a lányt, hogy ellazuljon. A tuti altatós praktikának nem a két sör volt a legvonzóbb része, bár jólesett egy-egy feszültebb nap után közösen legurítani néhány pohárral. Dédé a hosszú, kényelmes szeretkezést és a közös orgazmus okozta ellazító kielégülést írta volna fel receptre mindenkinék. Most, a nagy nap előtt elmaradt ez a lehetőség. Jobb híján kevert magának egy nagy adag gingyömbért, és azt kortyolta el fűthető takarója alatt. Szíve szerint ivott volna még egyet, végül inkább egy arcpakolást rakott fel és megnézett néhány részt a kedvenc sorozatából. A tévé fényénél bólinthatott be. Éjszaka többször is felriadt. Már csak öt perc van kilencig, mindjárt itt a nővére, Dorogi N., ő pedig még mindig a hatalmas ruhásszekrény előtt áll. Mire megérkezik, jó lenne legalább felöltözni. Próbált minden erejével kizárólag a következő lépésre koncentrálni. Kiakasztani a helyéről a ruhát. Lehúzni a cipzárt. Belebújni. Egy kézzel

a háta közepéig nyúlni, hogy fel tudja húzni. Most jöhet egy kis smink. Vízálló. Ne kenődjön el. Zsebkendőre is szükség lesz. Nem megúszható. Talán jobb, ha inkább megvárja a nővérét. Remeg a keze, így elég picassós arcot rajzolna magának. *Istenem, miért izgulok ennyire, hiszen csak egy hivatalba megyünk. És Mátéval mind a ketten ezt szeretnék. Már egy éve beszélgetünk erről* – magyarázta az anyjának a telefonban. *Nézd, én megértem, hogy félsz, hiszen ez az egész egy életre szól* – jött a megértő válasz. Aztán újra neszekre lett figyelmes, kulcscsörömpölés, közeledő léptek. *Na, mondogattad tegnap este a tükröképednek amire kértelek? Tudod, határozottan, magabiztosan, a hangod ne remegjen!* – Dorogi N. szólt hozzá. Dédé el is felejtette, hogy a nővérének egy ideje kulcsa van a lakáshoz.

Sikerült az épülethez közel leparkolnia. Dédé hálás volt, amiért nem kellett sokat gyalogolnia. Úgy érezte minden maradék erejét össze kell szednie, hogy a lépcsőkön fel tudjon menni. Elgyötört volt, szívében felgyülemlett a fájdalom, éppen most akart utat törni magá-

nak és kiszakadni. Dédé igyekezett elnyomni magában az érzést. Ebben nagy rutinra tett szert az elmúlt években. Az sem okozott túl nagy nehézséget, hogy higgadtnak mutakozzon. De ez a mai nap jóval nehezebb volt a többinél. Ma ki kell mondaniuk egymásnak hivatalosan is... Ezzel pedig újfajta szerződést kötnek. Húsz perccel hamarabb érkezett. Nem baj, lesz idő, hogy kicsit kisimuljanak az idegei. Mit is mondott a pszichológus? Gondoljon valami kellemesre, és figyeljen a légzésre. Éppen úgy, ahogy a jógaórán tanulta. Az utóbbi időben a futást a jógázás váltotta fel. A rengeteg cigaretta miatt kevésbé bírta a tüdeje a munkát. A jóga pedig jólesett, nem kellett folyton sietni. Hálás volt, hogy végre lelassulhat, és már azt sem érezte kínosnak, hogy abban a másfél órában befelé, önmagára kell figyelnie. Emlékszik, az első időszakban a meditáció volt a legnehezebb. Csak feküdni. Csak lélegezni. Dédé izgett-mozgott, vakarózott, a másnapi teendők jártak a fejében. Néhány alkalom után sikerült elfogadnia, hogy nem bűn, ha nem csinál sem-

mit. *A mozdulatlanság előremozdíthat és mindeközben segíthet megteremteni az egyensúlyt is.* Ilyen, és ehhez hasonló mondatokkal tapétázta ki a lelkét az elmúlt időszakban, remélve, hogy a hangzatos klisék az önismeret útján előbb-utóbb élete jelzőtábláivá válnak. *A bölcsességekkel az a baj, hogy faszágok* – mondta az ilyenekre Dorogi N., akit irtózatosan zavart, hogy az elmúlt időszakban húgocskája nem kizárólag hozzá fordul, ha segítségre van szüksége. Dédé a telefonját babrálta. *És mi van, ha Máté nem jön el? Ha az utolsó pillanatban meggondolja magát és azt mondja: ezt köszönöm, de nem tudom megtenni. És mi van, ha én lépek le?* – kérdezte félig halkán, kicsit magától, kicsit a többi arc nélkül várakozótól. Hiszen itt mindenki egy hasonló, sorsdöntő lépés előtt próbálja erősnek mutatni magát. Dédé fejében cikáztak a gondolatok. Ő most szépen elindul haza. Már éppen végigvette a lehetséges következményeket, amikor a szeme sarkából megpillantotta a férfit. Máté határozott léptekkel érkezett, és mintha mosolygott volna. Ahogy közelebb ért, Dédé fel-

állt, egy puszival köszöntötték egymást. *Még van néhány perciünk. Szívunk egy cigit?* A lány követte Mátét, a lengőajtón mentek ki. A friss levegőtől mintha újra a régi, tiszta érzések járták volna át a lányt. A férfi szemébe nézett, kereste azt az embert, akinek egykor a tekintete is elég volt ahhoz, hogy oldódjanak benne a félelmek. De nem találta. Egy öregembert látott, egy háborús veteránt, aki próbálja titkolni, hogy min ment keresztül, és akinek a fájdalomával öt percen belül mindenki azonosulna, ha egyszer az életéről filmet forgatnának. Pedig valószínűleg Dédé vesztette el hamarabb önmagát. Illetve ő mondott nemet annak az énjének, aki örök hűséget fogadott egykor ennek a férfinak. *Ha hetekre összezárnának bennünket, és nem tehetnénk mást, mint hogy egymás szemébe nézünk, vajon megláthatnánk újra a másikat?* – ez járt Dédé fejében. Hiszen, ha a világ önmagába fordulna és atomjaira hullana, vagy az ég leszakadna, azt is hamarabb elfogadná, mint hogy idáig jutottak. Tizenöt éve innen két sarokra fogadalmat tettek egymásnak. Tizenöt éve innen két sarokra

kis, fehér ruhában, nagy csokor tulipánnal lépdelt az ígéret földje felé. *Gyere, menjünk, meg ne fázz!* – a férfi a zakóját a lányra borította. A lengőajtó visszaröpítette őket a valóságba. *Most mi jövünk.* Dédé megpillantotta a legjobb barát-nőjét a folyósón. Hálás volt, hogy végül ideért. Mielőtt belépett, egy körbecelluxozott füzetett nyújtott át a barátnőjének. *Ebben van minden. A pszichológus szerint az írás olyan, mint egy terápia, én meg nem eshetek szét a lányaink miatt. Magam miatt sem. Bár még odáig nem jutottam el, hogy ez érdekeljen. Az emlékek nagy része az én valóságom, ez az én verzióm. Most már legyen nálad!*

Kint megvárlak, ezt kettőtöknek kell végigcsinálnotok – mondta a barátnője, miközben a naplóért nyúlt. Máté előreengedte Dédét. Megkezdődött az első felvonás.